

Майката на Стоенча бѣше станжала по-рано. Тя месѣше хлѣбъ за прѣзъ празниците, разтрѣбваше и се приготвяваше. Тѣ очаквахъ много гости прѣзъ Рождество, защото бащата на Стоенча викахъ Христо. Като видѣ тя, че той станж, казваше му да си поспие, че е рано, но той не пожела.

— Не може, мамо, каза; обѣщахъ се да повикамъ Петка и Кръсте. Тѣ ще чакатъ, азъ трѣбва да отидж по-скоро.

Майка му му облѣче дебело подплатено палто, зави му ушитѣ, защото доста студено бѣше вънъ, зави му съ кърпа ржката, съ която щѣше да клюка, а другата пѣкъ (лѣвата) можеше да си крие въ джебъ; най-послѣ прѣфърли прѣзъ рамото му торбичката, прѣкръсти го и го пуснж. Стоенчо припнж и, за да види майка му, какъ ще коледува, удари веднѣжъ на портата; тя потрепера и дрѣзгавия ѣ гласъ се разнесе на далече. Майка му се усмихнж, нему свѣтнжхж очитѣ отъ радостъ, и той припнж нататѣкъ.

Кръсте бѣше станжлъ по-рано отъ Стоенча. Той го очакваше съ нетѣрпѣние да дойде. Дълго стоя тѣй, и сърдцето му трептѣше, когато слушаше други коледари да клюкатъ, а пѣкъ той да бѣде принуденъ да чака. Най-сетнѣ се отчая и рѣши самичѣкъ да излѣзе, като прѣдполагаше, или ги излѣгалъ Стоенчо, или пѣкъ се успалъ. Но, щомъ се приготви да отвори, Стоенчо влѣзе, и двамата трѣгнжхж бързишкомъ при Петка.

Петко сжщо тѣй бѣше станжлъ рано. Той тѣрпѣливо очакваше другаритѣ си. Седѣше покрай огъня и, за да не пропада даромъ врѣмето, прочитае една книжка. Едно малко газениче турено върху гюмчето покрай огъня, пускаше